

Farní list

Týn nad Vltavou, Chrášťany, Modrá Hůrka, Zálší

9. – 16. srpna 2026

33 / 2026

19. neděle v mezidobí

Setkání s Bohem je něčím tak vnitřním a osobním, že je nelze ani dost dobře slovy popsat. Na první pohled by se zdálo, že k takovému setkání není zapotřebí ani kostel, ani lidé, ani nic dalšího. Ale nezbytné je mít víru. A k té si můžeme navzájem pomáhat. Společně ji při bohoslužbě sdílíme. Proto potřebujeme druhé lidi, kostel, společný zpěv, hudbu... Nic z toho není zbytečné, pokud to naši víru podpoří a upevní.

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal Ducha svého Syna a přijal jsi nás za vlastní; a proto k tobě smíme volat jako k Otci: upevni, co jsi v nás započal, abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví.

1. ČTENÍ – 1 Král 19,9a.11-13a

Eliáš prchá od Jezabel, která ho chce usmrtit, a v síle tajemného pokrmu se dostává k Chorebu, k místu, kde se Mojžíš setkal s Hospodinem. Na této hoře se Eliáš setká s Hospodinem novým způsobem: zatímco předtím ho poznal skrze mocné skutky, především „oheň“ při střetu s Baalovými proroky, nyní jej potkává v tichu. Eliáš tak musí překročit svoje schémata představ o Bohu a přijmout tento nový projev Boží přítomnosti.

ŽALM 85 Odp.: Pane, ukaž nám své milosrdenství!

Boží pokoj přichází tam, kde se lidská věrnost potká s nebeskou spravedlností a láskou.

2. ČTENÍ – Řím 9,1-5

Proč se izraelský národ zdá být odmítnutý? Pavel na to odpovídá, že se Hospodin nestal svému lidu nevěrným (Řím 9,6-31) a že nezrušil svá zaslíbení (Řím 11). Apoštol má k vyvolenému lidu velkou úctu a lásku: tak velkou, že by chtěl být „prokletý“ na kříži za ně – jako Kristus.

EVANGELIUM – Mt 14,22-33

I učedníci, podobně jako Eliáš, se musí naučit rozpoznat nové projevy Boží, resp. Kristovy přítomnosti. Ačkoli znají Krista velmi důvěrně, najednou mají potíže ho poznat, když kráčí po moři. A je

třeba nového zázraku (utišení bouře), aby se rozptýlily nejistoty a zazněla slova vyznání: „Ty jsi opravdu Syn Boží.“

K ZAMYŠLENÍ

Chodit po vodě, utišit bouři, dokázat prostě to, co jiní jen tak nedokážou – to by řada lidí považovala za účinnou propagaci víry. Ježíš to ale tak nevidí. Nedělá kousky, kterým by se lidé divili, ale chce být svým učedníkům blízko. Pro nás je těžké s jeho blízkostí počítat, když se bouře nechce utišit a když se cítíme být ohroženi vlnami. Proto je třeba prosit o dar víry, protože víra nás udrží v Ježíšově blízkosti i tenkrát, když se bude všechno hroutit, kymáčet a my se právem budeme cítit ohroženi. Je škoda, když se křesťané jen do krve hádají o to, zda se mají věci v církvi dělat tak nebo onak. Mohou přitom ztratit ze zřetele toho jediného, který skutečně zachraňuje.

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ na týden 10. – 15. 8.

PONDĚLÍ – 2 Kor 9,6-10; Žl 112; Jan 12,24-26

Být tam, kde je Kristus. Tedy zvláště v chudých, mezi smutnými, s opuštěnými. Tam jsou i dnes „poklady církve“.

ÚTERÝ – Ez 2,8-3,4; Žl 119; Mt 18,1-5.10.12-14

Pokládám-li se za věrnou ovečku, musím mít trpělivost se svým Pánem, když se vydá hledat tu ztracenou.

STŘEDA – Ez 9,1-7; 10,18-22; Žl 113; Mt 18,15-20

Tři fáze bratrského napomínání: nejprve osobně, beze svědků. Kdybychom tento postup dodržovali, byly by naše vztahy v církvi lepší...

ČTVRTEK – Ez 12,1-12; Žl 78; Mt 18,21-19,1

Odpouštění našeho Pána nikdy neunaví. Na rozdíl od nás. Snažíme se být jeho obrazem?

PÁTEK – Ez 16,1-15.60.63b nebo: Ez 16,59-63; Iz 12; Mt 19,3-12

Pán vystihl přesně: člověk s tvrdým srdcem mívá v manželském i jiném vztahu problémy. A nešťastnými dělá i druhé.

SOBOTA – Zj 11,19; 12,1.3-6a.10ab; Žl 45; 1 Kor 15,20-27; Lk 1,39-56
Podobně jako žena oděná sluncem, je i dnes církev těhotná Kristem. I dnes ale číhají ti, kdo jej chtějí zlikvidovat. Maria je příslibem vítězství.

Liturgické komentáře jsou převzaty z www.vira.cz. Tam najdete i další texty.
Elektronická verze Farního listu je na webu vltavotynskafarnost.webnode.cz

Hlas církve

Co můžeš dělat, když nic nezmůžeš

Někdy máme pocit, že se svět rozpadá.

A k tomu máme mnoho vlastních starostí!

Co s tím vším může udělat obyčejný člověk jako jsem já?

Snadno nás proto přepadne pocit bezmoci.

Když otevřeme zprávy, máme pocit, že svět se rozpadá před očima. Války, násilí, ekologické problémy, nejistota, zdražování. A k tomu naše vlastní starosti, únava nebo zklamání. Co s tím může udělat jeden obyčejný člověk? Snadno nás tak přepadne pocit bezmoci. Řekneme si: Stejně nic nezměním. A tak nezbývá než pasivně čekat, jak se svět vyvine.

Jenže právě tady hrozí nenápadná past. Ne ani tak strach, jako spíš ztráta naděje a rezignace. Ta nenápadně zplošťuje náš život. Přestaneme očekávat, že se ještě může stát něco dobrého. Dny plynou jeden za druhým, ale ubývá radosti, tvořivosti i odvahy udělat něco navíc. Život se pak smrskne na pouhé zvládání povinností a přežívání od jednoho dne ke druhému.

V evangeliu je zaznamenán příběh, kdy uprostřed hladového zástupu stojí malý chlapec. Má u sebe jen pět chlebových placek a dvě ryby. Ve srovnání s tisíci lidí je to směšně málo. Sám by s tím nic nevyřešil. Přesto si své malé zásoby neponechá pro sebe, aby si je natajňáčku snědl, ale dá je do rukou a k dispozici Ježíšovi.

A právě to je okamžik, kdy se děje něco, co by vlastními silami nikdy nedokázal. Ježíš rozmnoží to málo, které mu bylo svěřeno, a nasytí celý zástup. Bůh nezačíná tím, co nám chybí. Začíná tím, co jsme ochotni mu dát.

V románu Pán prstenů si Frodo povzdechne: „Přál bych si, aby se to nikdy nestalo.“ Gandalf mu odpoví: „To by si přáli všichni, kdo zažili tyto události. Ale jediné, co musíš rozhodnout, je, co uděláš s časem, který ti byl dán.“ A Samvěd Křepelka k tomu jinde dovává: „Na světě je dobro, za které stojí bojovat.“ To je až překvapivě aktuální. Nevybrali jsme si dobu, ve které žijeme. Nemůžeme ovlivnit všechno, co se kolem nás děje. Ale stále můžeme rozhodovat o tom, jak budeme jednat dnes, tady, teď.

Často si všímáme hlavně toho, co nemáme: síly, schopnosti, čas, peníze, zdraví, odvalu, lepší podmínky. Jenže možná se Bůh neptá, co všechno nám schází. Ptá se spíš: Co máš právě teď? Co můžeš nabídnout – i když to považuješ za „málo“? Co můžeš udělat dnes, právě teď?

Možná jen rozsvítit ve tmě baterku, mobil... Nebo třeba zavolat či poslat zprávu osamělému člověku. Nebo se někomu rozhodnout odpustit. Zastat se někoho. Poctivě udělat svou práci. Být laskavý ke konkrétnímu člověku. Neodplatit nadávku či zlo další nadávkou či zlem. Modlit se, žehnat. Možná se ti to zdá příliš malé. Ale ve spojení s Bohem dostává i naše „málo právě teď“ rozměr, který sami nevidíme a který nás přesahuje. Definitivní, trvajících navěky!

(dokončení na další straně)

Bohoslužby v týdnu 9. – 16. 8. 2026 – Týn nad Vlt. a okolí

<u>Den:</u>	<u>mše sv.:</u>	<u>slaví se:</u>
Neděle	9. 8.	19. neděle v mezidobí - Slabčice (bs) 8.00 9.30 11.00 Týn nad Vltavou - Chrástany; Zálší (bs)
Pondělí	10. 8.	8.00 svátek sv. Vavřince
Úterý	11. 8.	16.30 - Hartmanice; památka sv. Kláry
Středa	12. 8.	18.00
Čtvrtek	13. 8.	18.00
Pátek	14. 8.	18.00 památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho
Sobota	15. 8.	15.30 18.00 slavnost Nanebevzetí Panny Marie - doporučený svátek - Modrá Hůrka - poutní mše sv. - Neznašov
Neděle	16. 8.	8.00 9.30 11.00 20. neděle v mezidobí - Slabčice Týn nad Vltavou - Hartmanice - poutní mše; Chrástany (bs)

Modlitba růžence 1/2 hod. před každou mší svatou
Svátost smíření a duchovní rozhovory kdykoli podle domluvy
na tel. 731 402 855 nebo e-mailu vaclav.hes@dicb.cz

➤ Pout' k Panně Marii Klokotské - mše svaté:

So 15. 8. v 8.00 - P. Petr Maxmilián Koutský, petrin

So 15. 8. v 10.00 - Mons. David Henzl, generální vikář

Ne 16. 8. v 10.00 - P. Dr. Tomáš Cyril Havel, benediktin

Naděje neznamena tvářit se, že všechno dobře dopadne. Ani předstírat, že je svět v pořádku. Spíš znamená věřit, že dobro má trvalý smysl, který přesahuje to, co právě vidíme. Věřit, že žádné dobro není u Boha ztracené. Podobně to vystihl například Václav Havel, když napsal, že naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.

Křesťanská naděje jde ještě o krok dál. Věří, že Bůh dokáže působit i tam, kde naše možnosti končí. Že ani temnota, selhání nebo smrt nemají poslední slovo. Kristus přece prošel utrpením a smrtí – a právě tam otevřel cestu k novému životu.

Nemusíš proto čekat, až budeš silnější, schopnější nebo až se svět konečně uklidní. Stačí nabídnout Bohu to málo, které dnes máš a spolupracovat s ním. Někdy právě z tohoto začínají ty největší věci.